

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

17 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
TIMOFTI Vladimir
ALERGUȘ Constantin
TOMA Nadejda

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de inculpatul Grozman Nicolae, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 19 iunie 2015 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015 în cauza penală privind-l pe

GROZMAN Nicolae Hertz, *născut la 08 septembrie 1964 originar și domiciliat în mun. Chișinău, com. Bubuieci, str. Miorița 2A.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 04.03.2014 – 19.06.2015;

Instanța de apel: 28.07.2015 – 12.11.2015;

Instanța de recurs: 01.03.2016 – 17.05.2016.

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 19 iunie 2015 s-a dispus încetarea procesului penal în privința lui Grozman N. în baza art. 361 alin. (2) lit. b) și 42 alin. (5), 310 alin. (1) Cod penal, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond, *in fapt*, a constatat că Grozman N. în primăvara anului 2010, la o dată exactă nestabilă, aflându-se la domiciliul său, situat în mun. Chișinău, com. Bubuieci, str. Miorița 2A, de comun acord cu Șterbina S., din numele SRL „Osher”, în persoana directorului Koren Sh., au confecționat un contract de împrumut fără număr din 10 decembrie 2004 cu date false privitor la faptul împrumutului acordat de către SRL „Osher” către Șterbina S. a sumei bănești de 150 000 lei, falsificând semnătura directorului și aplicând ștampila întreprinderii. În aceeași zi, Șterbina S., la indicația lui

Grozman N. personal a semnat contractul cu titlu de împrumutat, atribuind astfel contractului caracter de document oficial fals, care conform art. 867-874 Cod Civil nr. 1107 din 06 iunie 2002, acordă drepturi și eliberează de obligații.

Ulterior, Grozman N. personal a întocmit o scrisoare din numele lui Șterbina S. adresată lui Koren Sh., cu solicitarea de a-i comunica contul pe care urmează să-i restituie datoria de 150 000 lei, semnată de către Șterbina S.

Pe acest epizod, organul de urmărire penală a încadrat juridic acțiunile comise de Grozman N. în baza art. 361 alin.(2) lit. b) Cod penal, conform semnelor calificative *confeccionarea, deținerea, folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi și eliberează de obligații, acțiuni săvârșite de două persoane.*

Tot Grozman N. în continuarea acțiunilor sale ilegale, în cooperare la săvârșirea unei infracțiuni intenționate, în calitate de complice, a contribuit la săvârșirea infracțiunii prin prestare de informații, prin faptul că la o dată exactă nestabilită, în primăvara anului 2010, folosind contractul de împrumut fără număr din 10 decembrie 2004 și scrisoarea din numele lui Șterbina S. adresată lui Koren Sh., cu date false, le-a transmis lui Gladcova-Ursu N., inducându-l intenționat în eroare că conține date autentice și urmează să le prezinte în instanța de judecată, care, la rândul său, fiind reprezentantul lui Koren Sh. în procesul civil de lichidare a SRL „Osher”, la 07 mai 2010 le-a depus la Curtea de Apel Economică, solicitând redeschiderea procesului de lichidare a întreprinderii menționate.

Organul de urmărire penală a calificat acțiunile comise de Grozman N. conform art. 42 alin.(5), 310 alin.(1) Cod penal, adică *complicitate la falsificarea probelor în procesul civil de către un participant la proces.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de încetare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către avocatul Chirtoacă T. în numele inculpatului Grozman N., solicitând casarea integrală a sentinței, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința ultimului.

În motivarea apelului, avocatul a invocat că instanța de fond a aplicat eronat legea și a dat o apreciere greșită probelor, considerând că concluziile privitor la vinovăția lui Grozman N. sunt contrare circumstanțelor de fapt constatate și sunt bazate în exclusivitate pe depozițiile martorilor Ternovschii Al., Dolganovscaia E., Pînzaru M. și înscrisurilor prezentate ca mijloace de probă.

Apelantul a opinat că instanța de fond, la judecarea cauzei, a luat în considerație numai probele prezentate de partea acuzării, care au fost incluse în rechizitoriu, fără a le aprecia la justa valoare, forța probatorie și coroborarea lor cu circumstanțele de fapt ale cauzei. Aceasta denotă că instanța de fond în concluziile sale privitor la constatarea vinovăției nu a fost imparțială, acordând nejustificat mai multă credibilitate părții acuzării și neîntemeiat respingând argumentele părții apărării.

De asemenea, apelantul a specificat că instanța de fond nu a dat o apreciere justă conținutului Raporturilor de expertiză grafoscopică nr. 043 din 15.01.2013 și nr. 2151 din

04.10.2011 potrivit cărora „semnătura din numele lui Koren Sh. din contractul de împrumut „Договор займа”, încheiat la 10.12.2004 între Șterbina S. și SRL „Osher” în persoana directorului Koren Sh., plasată la rubrica „Директор Корень Шмуель”, de la compartimentul „Заимодавец”, a fost executată de însuși Koren Sh. și nicidecum de către Grozman N.”

La fel, s-a indicat că Grozman N. în instanța de judecată a declarat că el nu a întocmit nici un text de tipar, doar efectuând unele înscrisuri, manuscrise din numele lui Șterbina S. sub care ultimul a semnat, deoarece Șterbina S. la acel moment era în imposibilitate de a scrie. Astfel, învinuirea adusă lui Grozman N. conform art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal nu poate fi reținută, deoarece înscrisurile efectuate de către el au fost contrasemnate însuși de persoanele cui aparțin aceste semnături, aceste persoane recunoscând tranzacțiile în cauză.

Apelantul a menționat că Grozman N. nu putea să cunoască despre faptul că suma de 150 000.00 lei îi aparținea personal lui Koren Sh. sau SRL „Osher”. Totodată, instanța de fond eronat a ajuns la concluzia că, din declarațiile martorilor se confirmă vinovăția lui Grozman N. în baza art. 42 alin. (5), 310 alin. (1) Cod penal, adică complicitatea la falsificarea probelor în procesul civil de către un participant la proces. La fel, apelantul a specificat că prima instanță nu a ținut cont de declarațiile lui Grozman N., care a relatat că la solicitarea lui Koren Sh. i-a transmis lui Gladcova-Ursu N. contractul de împrumut împreună cu o scrisoare adresată pe numele lui Șterbina S. către Koren Sh. necunoscând că aceste înscrisuri urmau a fi prezentate într-un proces civil în care inculpatul nu este participant la proces.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015, apelul avocatului Chirtoacă T. declarat în numele inculpatului a fost admis, cu casarea sentinței, din alte motive decât cele invocate, și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Grozman N. a fost recunoscut vinovat în baza art. 361 alin. (2) lit. b) și 42 alin. (5), 310 alin. (1) Cod penal, cu liberarea acestuia de pedeapsă în legătură cu intervenirea termenului de prescripție de tragere la răspunderea penală prevăzut de art. 60 Cod penal.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate instanța de apel a menționat că instanța de fond a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului și făcând o încadrare justă a acțiunilor acestuia în baza art. 361 alin. (2) lit. b) și 42 alin. (5), 310 alin. (1) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a respins, ca nefondate, toate alegațiile apelantului invocate în cererea sa de apel privind nevinovăția acestuia, specificând că cauza a fost judecată de instanța de fond cu respectarea rigorilor legii procesuale și materiale și s-a menționat că dezacordul cu hotărârea instanței de fond nu constituie temei de desființare a sentinței, din moment ce probele cercetate demonstrează vina inculpatului de comiterea faptelor infracționale incriminate acestuia prin rechizitoriu.

Deși inculpatul și avocatul lui au pledat pentru nevinovăția lui Grozman N. și că nu sunt de acord cu probele cercetate pe caz, instanța de apel a conchis că nu s-a stabilit probe

administrare ilegală, adică cu încălcarea prevederilor procedurii penale, iar acestea în ansamblu, fiind analizate prin coroborare dovedesc indubitabil vinovăția inculpatului de cele imputate prin actul de sesizare a instanței.

Cu toate acestea, instanța de apel a menționat că, deși a constatat în mod corect în partea descriptivă a sentinței vinovăția inculpatului Grozman N. în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. (b) și art. 42 alin. (5), art. 310 alin. (1) Cod penal, totuși instanța de fond a omis să constate vinovăția lui Grozman N. în dispozitivul sentinței.

Respectiv, instanța de apel a menționat că instanța de fond incorect nu a constatat vinovăția lui Grozman N. în comiterea infracțiunilor incriminate în partea dispozitivă a sentinței și, totodată, a ajuns la o soluție greșită de încetare a procesului penal pe motivul expirării termenului de prescripție, deoarece inculpatul în prima instanță nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunilor imputate, nu a solicitat de a fi încetat procesul penal pe motivul expirării termenului de prescripție, dar a pledat nevinovat, a optat pentru obținerea unei sentințe de achitare.

Or, instanța de fond examinând fondul cauzei și cercetând probele prezentate de către părți urma să se expună referitor la vinovăția inculpatului sau nevinovăția acestuia în comiterea infracțiunilor incriminate, iar prin prisma art. 389 alin. (1) și (4) pct. 3) Cod de procedură penală, trebuia să adopte o sentință de condamnare numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată, or sentința de condamnare se adoptă fără stabilirea pedepsei, cu liberarea de pedeapsă în cazul expirării termenului de prescripție.

În consecință, instanța de apel a considerat necesar de a admite, din alte motive apelul declarat de avocatul Chirtoacă T. în interesele inculpatului Grozman N., și anume de a-1 recunoaște vinovat pe Grozman N. de comiterea infracțiunilor incriminate și de a-1 libera de pedeapsă în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală prevăzut de art. 60 Cod penal.

6. Nefiind de acord cu hotărârile adoptate în cauză de către instanțele de fond în privința sa, inculpatul Grozman N. le-a contestat cu recurs ordinar, prin care solicită casarea sentinței și deciziei instanței de apel și adoptarea unei hotărâri de achitare, din motivul lipsei componenței de infracțiune în acțiunile lui.

În esență, recurentul consideră ilegală decizia instanței de apel, invocând că cauza nu a fost examinată sub toate aspectele și în mod obiectiv, iar probelor administrate nu li s-a dat o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, ajungându-se incorect la concluzia privind vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii imputate.

Recurentul specifică că concluziile privitor la vinovăția sa sunt contrare circumstanțelor de fapt și sunt bazate în exclusivitate numai pe depozițiile martorilor Ternovschi Al., Dolganovscaia E., Pînzaru M. și a înscrisurilor prezentate ca mijloace de probă.

Recurentul atrage atenția asupra faptului că instanța, la judecarea cauzei a luat în considerație numai probele acuzării care au fost incluse în rechizitoriu, fără a aprecia la justa valoare forța lor probatorie și coroborarea lor cu circumstanțele de fapt constatate.

Astfel, recurentul consideră că atât instanța de fond, cât și cea de apel, în concluziile sale privitor la constatarea vinovăției lui, nu au fost imparțiale, acordând nejustificat mai multă credibilitate laturii acuzării și neîntemeiat respingând argumentele părții apărării.

De asemenea, titularul cererii specifică că nu a fost apreciat just conținutul Raporturilor de expertiză grafoscopică nr. 043 din 15.01.2013 și nr. 2151 din 04.10.2011 potrivit cărora semnătura din numele lui Koren Sh. din contractul de împrumut, încheiat la 10.12.2004 între Șterbina S. și SRL „Osher” în persoana directorului Koren Sh., plasată la rubrica „Директор Корень Шмуель”, de la compartimentul „Займодавец”, a fost executată de însuși Koren Sh. și nicidecum de către Grozman N. Din aceste considerente, referitor la învinuirea în baza art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal, inculpatul susține că acest capăt de acuzare nu și-a găsit confirmarea în cadrul cercetării judecătorești, fiind combătut în întregime de probele din dosar.

Mai mult, recurentul afirmă că, nu putea să cunoască despre faptul că suma de 150 000 lei îi aparțineau personal lui Koren Sh. sau SRL „Osher”, iar instanța eronat a ajuns la concluzia că din declarațiile martorilor se constată indubitabil comiterea de către dînsul a infracțiunii prevăzute de art.42 alin. (5) și art. 310 alin. (1) Cod penal, adică complicitatea la falsificarea probelor în procesul civil de către un participant la proces.

Din atare considerente, concluziile privitor la vinovăția inculpatului sunt contrare circumstanțelor de fapt constatate și sunt bazate în exclusivitate numai pe depozițiile contradictorii ale martorilor sau pe unele înscrisuri, care nu fac parte din categoria probelor.

În drept, titularul recursului își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului declarat de către inculpat, menționînd că recurentul se referă la starea de fapt a cauzei și la chestiunea de apreciere a probelor, ceea ce nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

8. Judecînd recursul ordinar, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi admis, cu casarea totală a deciziei instanței de apel și menținerea în vigoare a sentinței, pentru considerentele de drept și de fapt ce urmează.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, judecînd recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea totală a hotărîrii atacate și menținerea sentinței, cînd apelul a fost greșit admis. Tot aici, urmează a fi reiterate și stipulările din art. 434 Cod de procedură penală, unde este indicat că, judecînd recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărîrii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

Or, rațiunea exercitării căii de atac, în particular avându-se în vedere recursul ordinar, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanțele ierarhic inferioare la etapele precedente de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator.

Din conținutul cererii de recurs declarate de inculpat, se constată că acesta invocă că instanțele de fond, fără a lua în considerație toate circumstanțele cauzei, au dat o apreciere eronată probatoriului administrat și și-au motivat greșit soluțiile adoptate, Grozman N. pledînd pentru pronunțarea unei hotărîri de achitare în privința sa pe toate capetele de acuzare ce i se incriminează, deoarece nu a comis faptele infracționale date.

Verificînd actele cauzei, în raport cu alegațiile titularului dreptului de recurs, Colegiul penal lărgit expune opinia că, criticele în partea ce ține de greșita apreciere a probelor din dosar, se resping, ca inadmisibile, odată ce chestiunea de apreciere a probelor ține de starea de fapt și nu este obiect de judecare a unei cauze în procedura recursului reglementată de art. 420-436 Cod de procedură penală. Pe de altă parte, este relevant de a specifica că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decît cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Prin urmare, opozabil celor susținute de recurent, Colegiul penal lărgit susține integral statuările instanțelor de fond, cu privire la vinovăția lui Grozman N. de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) și 42 alin. (5), 310 alin. (1) Cod penal.

Or, statuările instanțelor în această parte se fundamentează pe cumulul de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a săvîrșit infracțiunile nominalizate supra în circumstanțele descrise în rechizitoriu.

Respectiv, instanța de recurs menționează ca fiind corectă situația de fapt reținută de instanțele de fond, precum și, calificarea juridică a infracțiunilor incriminate inculpatului în baza art. 361 alin. (2) lit. b) și 42 alin. (5), 310 alin. (1) Cod penal.

Totodată, pe de altă parte, Colegiul nu poate susține raționamentele instanței de apel în parte ce ține de casarea sentinței, din alte motive, cu recunoașterea vinovăției lui Grozman N. în baza art. 361 alin. (2) lit. b) și 42 alin. (5), 310 alin. (1) Cod penal și cu liberarea acestuia de pedeapsă în legătură cu intervenirea termenului de prescripție de tragere la răspunderea penală prevăzut de art. 60 Cod penal.

În opinia Colegiului penal lărgit soluția nominalizată nu este bazată pe legea materială și procesual-penală, sau altfel spus, argumentele instanței de apel, precum că instanța de fond incorect nu a constatat vinovăția lui Grozman N. în comiterea infracțiunilor incriminate în

partea dispozitivă a sentinței și, totodată, a ajuns la o soluție greșită de încetare a procesului penal pe motivul expirării termenului de prescripție, deoarece inculpatul în prima instanță nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunilor imputate, nu a solicitat de a fi încetat procesul penal pe motivul expirării termenului de prescripție, dar a pledat nevinovat, a optat pentru obținerea unei sentințe de achitare, sunt neîntemeiate, întrucât din partea descriptivă a sentinței rezultă că instanța de fond a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, just apreciind că, în speță, ținând seama de circumstanțele cauzei, urmează a fi încetat procesul penal în privința lui Grozman N. în baza art. 361 alin. (2) lit. b) și 42 alin. (5), 310 alin. (1) Cod penal, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție.

Față de cele ce preced, contrar punctului de vedere exprimat de instanța de apel în partea ce ține de adoptarea sentinței de condamnare cu liberarea inculpatului de pedeapsă în legătură cu intervenirea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală prevăzut de art. 60 Cod penal, Colegiul penal lărgit, în deplin acord cu prima instanță, apreciază că, la caz, este corectă soluția adoptată de aceasta, cu expunerea în continuare a raționamentelor care stau la baza acestei statuări.

Așadar, art. 60 Cod penal stipulează că persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 5 ani de la săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave, și, respectiv, dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare.

Din materialele cauzei se conchide că faptele pentru care inculpatul a fost recunoscut vinovat în baza art. 361 alin. (2) lit. b) și 42 alin.(5), 310 alin.(1) Cod penal, au fost comise în primăvara anului 2010, pînă la 07 mai 2010, cînd a fost prezentat documentul fals în instanța de judecată.

Potrivit art. 60 Cod penal, prescripția curge din ziua săvârșirii infracțiunii și pînă la data rămîinerii definitive a hotărîrii instanței de judecată.

Prin urmare, se constată că termenul de prescripție atît pentru infracțiunea mai puțin gravă săvârșită de Grozman N. în baza art. 361 alin.(2) lit. b) Cod penal, cît și pentru infracțiunea ușoară săvârșită de inculpat în baza art. art. 42 alin.(5), 310 alin.(1) Cod penal, pînă la data de 07 mai 2015, s-au prescris, motiv pentru care, în conformitate cu art. 332 alin.(1) Cod de procedură penală, procesul penal urmează a fi încetat pe ambele capete de învinuire.

În acest punct de motivare, este relevant de a specifica că, prin liberare de la răspundere penală se prezumă renunțarea statului la condamnarea și aplicarea unei pedepsei penale față de inculpat, or în aceste cazuri, instanța de judecată adoptă o sentință de încetare a procesului penal în baza art. 332 alin. (1) Cod de procedură penală.

Reieșind din analiza coroborată a stipulărilor din art. 53, 60 Cod penal și art. 285, 332 Cod de procedură penală, în cazul în care persoana care a comis infracțiunea, urmează a fi liberată de la răspunderea penală, instanța va pronunța o sentință de încetare.

Totodată, consemnăm că instanța de judecată poate, în cazurile prevăzute de art. 89 Cod penal, să libereze total sau parțial de pedeapsa penală persoana în privința căreia a fost pronunțată sentința de condamnare.

În același context, urmează a se menționa că sentința de încetare a procesului penal are loc în cazurile de nereabilitare a persoanei, prevăzute la art. 275 pct. 4) – 9) Cod de procedură penală, precum și dacă există cel puțin una din cauzele prevăzute expres de art. 53 Cod penal.

În consecință, avînd în vedere că, în speța dată, indubitabil a fost constatată circumstanța prevăzută de art. 60 Cod penal, care condiționează tragerea la răspunderea penală, circumstanță, care conform alin. (1) art. 332 Cod de procedură penală, duce nemijlocit la încetarea procesului penal în ședința de judecată, or articolul nominalizat prevede că în cazurile prevăzute în art. 53-60 din Codul penal, instanța, prin sentință motivată, încetează procesul penal în cauza respectivă.

Drept urmare, se conchide că instanța de prim control judiciar a făcut o corectă aplicare a dispozițiilor legii materiale și procesual-penale, prin dispunerea încetării procesului penal în privința lui Grozman N. în baza art. 361 alin. (2) lit. b) și 42 alin. (5), 310 alin. (1) Cod penal, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție.

9. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de inculpatul Grozman Nicolae Hertz, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015, în propria cauză penală, cu menținerea sentinței Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău din 19 iunie 2015, potrivit căreia s-a dispus încetarea procesului penal în privința lui Grozman Nicolae Hertz în baza art. 361 alin. (2) lit. b), 42 alin. (5) și 310 alin. (1) Cod penal, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 17 iunie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

TIMOFTI Vladimir

Judecător

ALERGUȘ Constantin

Judecător

TOMA Nadejda